

ARGUSOGEN

Michiel Westbeek

*Ontwikkeld bij Toneelschuur Producties (2019)
Met dank aan De Tekstsmederij.*

PERSONAGES

Er zijn drie personages: twee vrouwen en één man. De personages worden genoemd naar de spelers. Tijdens de totstandkoming van dit stuk waren dat Nazanin Taheri, Imke Smit en Merijn de Jong. In het beginstadium werden wij tevens vergezeld door Nhung Dam.

Sommige delen van deze tekst zijn gebaseerd op hun improvisaties in de regie van Zen Roorda. Het personage van Nazanin is hoogzwanger.

Scène 1

IMKE. Niks.

MERIJN. Nog steeds niks?

IMKE. Niemand.

NAZANIN. In de wijde omtrek.

MERIJN. De informatie die wij hebben klopt.

IMKE. Het is uitgestorven.

MERIJN. Blijf de weg volgen.

NAZANIN. We volgen de 2-17.

IMKE. Alsmar recht door.

NAZANIN. Immer gerade aus.

Stilte.

MERIJN. Over twee kilometer volgt er een T-splitsing. Hoogte?

NAZANIN. Hoogte stabiel op 25000 voet.

IMKE. We zijn er bijna.

NAZANIN. Ik zie de T-splitsing.

MERIJN. Rechtsaf volgen.

IMKE. Begrepen.

Stilte.

NAZANIN. Wacht! Een auto.

IMKE. Krijg nou tietten.

MERIJN. Volg die wagen.

IMKE. Yes.

MERIJN. Infrarood?

IMKE. Lekker met zijn drietjes.

NAZANIN. Twee mensen voor. Eén iemand achter.

IMKE. Denk je dat ze vluchten?

MERIJN. Ik vertrouw het niet.

NAZANIN. Ze hebben niks bij zich. Geen koffers. Geen spullen.

MERIJN. Daarom dus.

NAZANIN. Leeftijd van de pax is moeilijk in te schatten.

MERIJN. Wel allemaal volwassenen in elk geval.

IMKE. Volgens mij zijn dit geen –

MERIJN. Niet denken, vliegen. We houden ze in de gaten.

NAZANIN. We zien vanzelf of ze iets van plan zijn.

Scène 2

Een huiskamer in het schemerduister. Links een tafel met twee stoelen. Rechts een kastje met een klapdeur. Achterin een vuilnisbak en een olievat met water (door de spelers de ton genoemd). Midden op de vloer staat een gaslamp, uit, met daaromheen drie campingmatjes en slaapzakken. Naast één van de slaapzakken een notitieblokje met pen. In de slaapzakken drie slapende mensen. Links IMKE en de zwangere NAZANIN, rechts MERIJN. De laatste steekt met driekwart van zijn lichaam uit de slaapzak.

Een zoemend geluid zwelt aan. MERIJN schrikt wakker.

MERIJN. GODVERDOMME!

Terwijl onderstaande allemaal plaatsvindt, spreekt NAZANIN de volgende tekst:

NAZANIN: De mensheid is altijd al gefascineerd geweest door het idee dat blikken kunnen doden, zoals in de kaalgegraasde uitdrukking wordt gesuggereerd. Ik herinner jullie aan de Griekse mythologie, daarbij specifiek refererend aan de Gorgonen. Drie zusters, waarvan Medusa jullie het meest bekend in de oren zal klinken. Op zich bloedjemooi, volgens Ovidius, maar met slangen als haar en met een blik die elke sterveling die haar aankijkt gelijk in steen verandert. Pittig mens, die Medusa natuurlijk, en met een zwaar leven achter de rug. Verkracht door Poseidon en alsof dat nog niet genoeg was, ook nog een keer voor die verkrachting gestraft door Pallas Athene in een klassiek gevalletje van *blaming the victim*. Vervolgens krijgt ze om tamelijk vergezochte redenen de held Perseus op haar dak – een

akkefietje met diens moeder Danaë en een boze koning – die haar verslaat door haar niet direct, maar via de spiegel van zijn glanzende schild aan te kijken en haar hoofd af te hakken. En alsof deze middag voor Perseus niet al feestelijk genoeg was, springt uit dat afgehakte hoofd het vliegend paard Pegasus tevoorschijn, rijklaar en tot Perseus' beschikking. En nou hoor ik jullie denken: waarom moeten we al deze onzin aanhoren in een college dat eigenlijk over Internationale Betrekkingen zou moeten gaan?

Vandaag wil ik jullie een lesje geven in onoverwinnelijkheid. Zodoende presenteer ik u: Perseus. Nadat hij Medusa had verslagen beschikte Perseus niet langer alleen over de gebruikelijke wapens: speer en schild – die hij al met ruim voldoende dodelijkheid wist te hanteren – maar ook over Pegasus, die hem de mogelijkheid gaf zich via het luchtruim te verplaatsen, en het hoofd van Medusa, wiens blikken ook nog in overleden staat elke sterveling versteenden. Twee vermogens die de immer strijdlustige Griekse fantasie mateloos geprikkeld moeten hebben: kunnen vliegen en tegelijkertijd kunnen doden door te kijken. Dat is hét beeld van de onoverwinnelijkheid, en de meer opmerksamen onder jullie zullen inmiddels wel begrijpen dat ik het wil hebben over drones – (*Tekst gaat verder bij NAZANIN: Hey! Godsamme! p. 5*)

Tegelijkertijd: Gierend en lang – zijn keel blokkeert – zuigt MERIJN lucht naar binnen. Zijn ogen staan wijd open. Zweet parelt van zijn voorhoofd. Zijn rug gestrekt, zijn armen en benen ook. De vrouwen worden wakker. MERIJN ademt kort uit. Hij is lijkwit. Opnieuw zuigt hij uit alle macht lucht naar binnen.

MERIJN. Godverdomme. Godverdo...

Hij hapt de hele tijd naar lucht. IMKE wrijft in haar ogen.

Help! Help! Help!

IMKE staat op en loopt naar de gaslamp.

Help. Help.

Ze pakt de gaslamp en zet hem op tafel. Zelf gaat ze links zitten.

He... he... he... he...

MERIJN begint om zich heen te slaan en te schoppen. NAZANIN staat op en gaat aan tafel zitten. IMKE loopt naar achter, haalt een waterfles tevoorschijn. Er zit nog een bodempje in. MERIJN schopt en slaat steeds wilder om zich heen. IMKE komt weer aan tafel zitten.

Ik krijg geen...

IMKE neemt een klein slokje water. NAZANIN gebaart dat ze de fles wil. IMKE geeft haar de fles.

Ik ga, ik ga, ik ga do-ho...

MERIJN *kan niet meer bewegen. NAZANIN neemt een grote slok, maar houdt het water in haar mond.*

IMKE. Hey! Godsamme!

Ze grist de fles terug. Er zit amper nog wat in. IMKE gaat naar MERIJN. Zijn ademhaling vertraagt en gaat langzaam over in een stil snikken. Op een gegeven moment...

NAZANIN. Is er eten?

IMKE. Bananen.

NAZANIN. Ja, ik weet dat er bananen zijn.

IMKE. Dus?

NAZANIN. Hebben we geen bonen? We hadden toch bonen? Ooit? Waar zijn de bonen?

IMKE staat op. MERIJN draait op zijn buik in zijn slaapzak. Hij houdt zijn hoofd in zijn handen, die rusten op de ellebogen.

IMKE. Er zijn geen bonen.

NAZANIN. Wanneer hadden we voor het laatst bonen?

IMKE. Er zijn alleen bananen.

NAZANIN. Eiwitten. Koolhydraten. Voedingswaarde. Is belangrijk.

IMKE. Voedingswaarde. Kalium. Wil je een banaan?

BEIDEN *zwijgen.*

(Tegen MERIJN) Jij een banaan?

MERIJN knikt. IMKE loopt naar het kastje. Doet de klapdeur open. Daarachter: super veel bananen. Ze pakt er twee. Gooit er één naar MERIJN. Hij vangt hem en eet hem zwijgend op. Zij loopt terug naar de tafel, gaat zitten en begint haar banaan te pellen.

NAZANIN. En ik dan? Krijg ik geen banaan?

Stilte.

IMKE legt de banaan voor de NAZANIN op tafel. Dan loopt ze naar het kastje, pakt er nog een banaan uit, en blijft daar staan. IEDEREEN eet zijn banaan. Na eentijdje legt NAZANIN de helft van haar banaan weg.

Voor later.

IMKE *haalt de twee leeggegeten bananenschillen op. NAZANIN probeert haar banaan mee te geven, maar IMKE negeert het. Ze loopt naar achteren om de schillen weg te gooien.*

Hoe is het weer?

IMKE *kijkt omhoog.*

IMKE. Mooi.

NAZANIN. Oh. Niet grijs?

IMKE. Nee. Blauw.

NAZANIN. Oh.

MERIJN *steekt zijn hand op.*

Blauw.

MERIJN *zwaait met zijn hand.*

Strakblauw, zeker? Geen wolkje aan de lucht?

MERIJN *opnieuw met wijd open ogen, gaat sneller zwaaien.*

Nou, dat is dan weer mooi kut.

IMKE *ziet MERIJN.*

IMKE. Moet je op de pot?

MERIJN *schudt zijn hoofd.*

Hoef je niet op de pot? Ben je al geweest?

MERIJN *knikt.*

Oké.

Ze pakt een rol toiletpapier en gaat achter MERIJN zitten. Tilt de slaapzak op. Doet zijn onderbroek omlaag.

NAZANIN. Jezus. Wat een lucht! Serieus. Het slaat op mijn ogen... En dat van bananen?

IMKE *veegt zijn billen af.*

Zo leert hij het dus nooit, hè? Als jij zo voor hem blijft zorgen, leert hij het nooit.

IMKE *negeert haar.*

Ik zei: als jij zo voor hem blijft zorgen, dan leert hij het nooit. Mannen moeten sterk zijn. Je moet ze nooit achter hun kont aan lopen. Dat ga ik bij deze ook niet doen, hè?

Ze legt haar handen op haar buik.

Nee. Jij wordt sterk. Jij wordt boos. Jij zal leren. Sneller dan dat daar.

IMKE. Het is geen kwestie van leren, oké? Hij kon het toch? Hij weet heus wel hoe het moet.

NAZANIN. Nou, wat dan?

IMKE. Hij kan het wel. Fysiek kan hij het heus wel.

NAZANIN. Maar hij wil gewoon niet meer. Is dat wat je zegt?

IMKE. Nee –

NAZANIN draait zich om en kijkt MERIJN strak aan.

NAZANIN. Lamzak.

IMKE. Hou op!

NAZANIN. Lamzak!

IMKE. Hey! Ik zei –

NAZANIN. Je bent een lamzak, hoor je me? Een lamzak. Waarom moet zij dat allemaal –

IMKE staat op. MERIJN draait zich op zijn rug. Zij loopt op haar af met het gebruikte toiletpapier nog in haar hand. Houdt het dicht voor het gezicht van NAZANIN.

Oh nee. Echt niet. Nee nee nee nee nee.

MERIJN maakt een gebaar dat op schrijven lijkt. NAZANIN staat op uit haar stoel. Loopt achteruit de kamer door. IMKE achtervolgt haar, de arm uitgestrekt, met in haar hand de prop toiletpapier. IMKE lacht.

Nee! Hou op! Hou op!

MERIJN maakt nog steeds het schrijfgebaar. NAZANIN dekt haar gezicht af met haar armen, blijft achteruit lopen. IMKE lacht nu hardop.

Je bent gek. Mens, hou op. Kappen! Ik vind dit niet leuk. Hey!

IMKE gooit het propje in de afvalbak. NAZANIN vlucht terug naar haar stoel aan de tafel. MERIJN maakt nog steeds het schrijfgebaar. IMKE ziet hem eindelijk. Ze pakt het notitieblokje van naast de slaapzak. Er zit al een pen in. Hij zoekt de eerste lege pagina

en schrijft. Als hij klaar is, laat hij het haar lezen. Ze kijken allebei naar NAZANIN, die met kleine hapjes haar banaan probeert te eten.

IMKE. Ja, dat weet ik ook niet.

IMKE en MERIJN *kijken een tijdje naar NAZANIN, dan naar elkaar.*

En met jou?

MERIJN *haalt zijn schouders op. IMKE knikt.*

Wil je slapen?

MERIJN *schudt zijn hoofd.*

Wil je nog een banaan?

MERIJN *schudt zijn hoofd.*

Wat wil je dan?

MERIJN *wijst naar de tafel.*

Oké.

IMKE helpt hem overeind. Kleine, trage stapjes richting tafel. Ze trekt de stoel naar achteren en helpt hem om te zitten. NAZANIN kijkt hem aan. Ze heeft haar banaan op. IMKE neemt de schil mee, en de lege waterfles.

Ik ga water halen.

IMKE naar de ton. MERIJN en NAZANIN kijken elkaar aan. Langdurig. MERIJN strekt langzaam zijn arm, houdt zijn hand even in de lucht voor haar gezicht, en legt hem dan op haar voorhoofd, deels over haar ogen en neus. Daar laat hij hem rusten.

Scène 3

Dezelfde kamer. Nog lang niet zo rommelig. IMKE in de weer met borden en glazen.

IMKE. Merijn! Eten. Merijn? Eten!

MERIJN. Ik heb geen honger.

IMKE. Natuurlijk heb je wel honger.

MERIJN. Ik heb geen honger.

IMKE. Wel. Je merkt het alleen niet. Als je gaat zitten, dan zul je zien dat je gewoon honger hebt. Dat je gewoon kunt eten.

MERIJN. Ik heb geen honger.

IMKE. Je kunt gewoon eten. Ga zitten.

MERIJN. Nee.

IMKE. Ga zitten.

MERIJN gaat zitten. IMKE gaat meer spullen halen, en dekt de tafel zwijgend verder. Als laatste komt een pan op tafel.

MERIJN. Bonen.

IMKE. Ja. Bonen.

MERIJN. Moet ik bonen?

IMKE. Wat denk je zelf?

MERIJN. Ik had gehoopt dat we iets anders zouden hebben.

IMKE. Ja?

MERIJN. Ja. Ja, dat had ik gehoopt.

IMKE. Maar we hebben al wekenlang niks dan –

Ze snapt het.

Oohh. Inderdaad. En wat had je dan precies gehoopt?

MERIJN. Zalm.

IMKE. Lekker. Met spaghetti?

MERIJN. Of met asperges. En van die –

IMKE. Van die dikke saus.

MERIJN. Ja. Of rijst met groenten.

IMKE. Maar pittig.

MERIJN. Pittig, ja.

IMKE. Of een hamburger.

MERIJN. Met kaas.

IMKE. En tomaat.

MERIJN. En uitjes.

IMKE. En saus.

MERIJN. En foie gras.

IMKE. Wat?

MERIJN. Dat heb ik ergens gelezen.

IMKE. Lekker.

MERIJN. En een biertje.

Ze nemen allebei hun eerste hap bonen.

NAZANIN (*vanuit de periferie*). Hallo? Sorry, dat ik... Zijn jullie daar? Ik wilde... Horen jullie mij? Ik wilde alleen maar even – Even een kopje water... Als dat zou kunnen.

MERIJN wil opstaan. IMKE trekt hem aan zijn arm.

Hebben jullie nog water? Eén kopje misschien? Hallo? Kunnen jullie... Horen jullie mij? Kunnen jullie..? Doe alsjeblieft open. Ik sta hier open en bloot.

MERIJN staat op en laat NAZANIN binnen.

MERIJN. Welkom.

NAZANIN. Heel erg bedankt. Echt heel erg bedankt. Poeh, ik was bang dat jullie... Maar nee. Gelukkig. Echt heel erg bedankt nogmaals.

MERIJN. Vanzelfsprekend.

IEDEREEN zwijgt.

NAZANIN. Dat glaasje water?

MERIJN. Ja. Ja. Natuurlijk.

MERIJN naar de ton. NAZANIN en IMKE kijken elkaar aan.

IMKE. Hoe gaat het daarmee?

NAZANIN. Met hem, bedoel je?

IMKE. Ja.

NAZANIN. Hij schopt.

IMKE. Is dat goed of slecht?

NAZANIN. Hij laat van zich horen.

IMKE. Kinderen.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Ik heb er niks mee.

NAZANIN. Oh.

IMKE. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd.

NAZANIN. Ja. Ja. Dat kan natuurlijk... Gingen jullie eten?

MERIJN terug met water.

MERIJN. Alsjeblieft.

NAZANIN. Dank je wel.

NAZANIN drinkt gulzig het glas leeg.

Hij had zeker dorst.

MERIJN. Dat geloof ik graag.

NAZANIN. Bij mij is het water op.

MERIJN. Oh, wij –

IMKE. Merijn?

MERIJN. Kun je aan meer water komen?

NAZANIN. Jullie gingen net eten, zie ik.

MERIJN. Klopt.

IMKE. Fijn dat we je even konden helpen.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Nou.

NAZANIN. Ja, bedankt! Dag.

NAZANIN *loopt naar de deur en draait zich om.*

Zeg... Ik eh...

MERIJN. Ja?

NAZANIN. Ik zie dat jullie nog eten hebben.

IMKE. Dit zijn onze laatste bonen.

NAZANIN. Oh.

MERIJN. Maar daarna hebben we nog bananen.

IMKE *kijkt MERIJN aan.*

NAZANIN. Oh. Oh, in dat geval?

MERIJN. Natuurlijk. Ga zitten.

Ze gaat zitten en krijgt eten. IMKE ziet het aan.

NAZANIN. Bonen.

MERIJN. Ja.

NAZANIN *snuift diep in.*

NAZANIN. Gadverdamme! Die geur. Wat ontzettend goor. Daar heeft hij duidelijk geen zin in.

IEDEREEN *eet zwijgend en langzaam zijn bord leeg.*

Dank je wel. Ontzettend bedankt.

IMKE. Geen probleem natuurlijk.

NAZANIN. Ik wilde nog iets vragen. Ik... Ik woon dus alleen in dat grote huis en... Nou ja, alleen. Ik heb *hem* natuurlijk, maar dat is niet wat ik bedoel. Hij maakt het eigenlijk alleen maar ingewikkelder... Ik heb zeg maar niemand om mee te praten, althans niemand die terugpraat, en ik ben bang... Als er wat gebeurt... Dus ik wilde eigenlijk vragen of ik eh – Nou ja, of ik hier kon blijven. Bij jullie.

IMKE. Ik denk niet dat dat –

MERIJN. Vanzelfsprekend.

IMKE *staart hem vol afgrijzen aan.*

IMKE. Voor hoe lang?

NAZANIN. Oh. Dat weet ik nog niet. Dank je wel! Mijn tas staat bij de deur.

MERIJN *gaat kijken en komt terug met een grote weekendtas.*

Waar kunnen mijn spullen heen?

MERIJN. Dit is het hele huis.

NAZANIN. Ah.

MERIJN. Dus hier.

NAZANIN. Oh, perfect.

MERIJN. Zwaar, zeg.

NAZANIN. Ja.

MERIJN. Wat zit daar allemaal in?

NAZANIN. Babyspullen.

MERIJN *gooit de tas op de grond.*

Kijk daarmee uit!

IMKE *begint boos af te ruimen.*

Zei iemand nou dat er bananen waren?

Scène 3

MERIJN *(tegen NAZANIN)*. Je kan ze meestal niet zien.

IMKE. Meestal niet nee.

MERIJN. Maar soms wel.

IMKE. Als ze laag vliegen.

MERIJN. Bij slecht weer of zo.

IMKE. Onder de wolken.

MERIJN. Boven de wolken heb je er niks aan.

IMKE. Maar vandaag is het blauw.

MERIJN. Dus we zien niks.

IMKE. Nee, we zien niks.

MERIJN. Met blauw is het pas echt gevaarlijk.

IMKE. Want met helder weer vliegen ze het meest.

MERIJN. En met helder weer zien ze het meest.

IMKE. Maar wij kijken. En we zien niks.

MERIJN. Maar wat moet je anders doen?

IMKE. Niet kijken? Ook al zien we niks.

MERIJN. We zien niks.

NAZANIN. Ik hoor ook niks.

IMKE naar de ton.

MERIJN. Dat wil niks zeggen.

NAZANIN. Ik hoor echt niks.

MERIJN. Soms hoor je ze niet.

NAZANIN. Je hoort ze toch?

MERIJN. Soms niet.

NAZANIN. Je hoort toch gezoem?

MERIJN. Ja. Gezoem. Maar soms ook niet.

NAZANIN. Hoor jij gezoem?

MERIJN. Nee.

NAZANIN. Maar ik hoor ze vaak zoemen. Overdag. 's Nachts. Ze vliegen bijna altijd.

MERIJN. Als ze niet zoemen, vliegen ze ook. Soms. Als je ze niet kan horen. Of kan zien.
Dan vliegen ze nog steeds.

IMKE terug.

IMKE. De ton.

NAZANIN. Hoe weet jij dat nou weer?

IMKE. Het water.

MERIJN. Wat bedoel je?

IMKE. De ton is leeg.

NAZANIN. Hoe kan jij nou weten of ze vliegen als je ze niet ziet en niet hoort?

IMKE. Het water is op.

MERIJN. Ik voel dingen. Op?

NAZANIN. Ik snap nog steeds niet hoe je –

IMKE. Ja op. Bijna op.

MERIJN. Hij was bijna vol.

IMKE. Nou en?

MERIJN. Is hij lek?

IMKE. Ik kon niets vinden.

MERIJN. Ligt er water op de grond?

IMKE. Ik kon niets vinden. Het is gestolen.

MERIJN. Hij staat binnen.

IMKE. Ja.

NAZANIN. Er is toch niemand binnen geweest?

IMKE. Hij staat bij de deur.

MERIJN. Dat zouden we gemerkt hebben.

IMKE. Niet als we sliepen.

NAZANIN. Is hier iemand binnen geweest? Nee. Nee. Dat kan niet. Het is warm geweest.

IMKE. Dus?

NAZANIN. Misschien is het verdampt.

IMKE. Terwijl hij binnen stond?

NAZANIN. Misschien.

IMKE. Het is gejat.

MERIJN. Door wie dan?

IMKE. Iemand.

MERIJN. Nee.

IMKE. Je bent naïef.

MERIJN. Hebben we het niet gewoon opgedronken?

IMKE. Dat zouden we nog weten. Zij drinkt wel veel.

MERIJN. Zij was het niet.

IMKE. Meer dan wij twee opgeteld.

NAZANIN. Ik ben ook met zijn tweeën.

MERIJN. Ze was het niet.

IMKE. Misschien was ze het wel.

MERIJN. En als ze het was, dan maakt het ook niet uit.

IMKE. Dan hadden we nog water gehad.

NAZANIN. Als we nog water hadden gehad, hadden we het van jou toch niet mogen drinken.

IMKE. Moet jij niet weer eens op huis aan?

NAZANIN. Mijn huis bestaat niet meer.

MERIJN. Een vrouw zonder huis. Zonder man.

IMKE. Ja, over mannen gesproken –

MERIJN. Nee.

IMKE. Wie is er eigenlijk verantwoordelijk voor dat daar?

NAZANIN. Niet van onderwerp veranderen.

IMKE. Wie dan?

NAZANIN. Dat gaat je niks aan.

MERIJN. Ze heeft geen huis.

IMKE. Iedereen heeft een thuis.

NAZANIN. Ik niet.

MERIJN. Zij niet.

IMKE. Heb je niet nog familie of zo?

NAZANIN. Ja. Een neef.

IMKE. Nou, ga daar dan heen.

NAZANIN. De wegen zijn niet veilig.

IMKE. Niks is veilig.

MERIJN. De wegen zijn niet veilig.

IMKE. Dit huis is ook niet veilig.

MERIJN. Het is veilig.

IMKE. Niet.

MERIJN. Ze zien ons niet wanneer we binnen blijven.

IMKE. Dit huis is niet veilig.

NAZANIN. Het huis van mijn neef is ook niet veilig.

MERIJN. Dit is nu haar huis.

IMKE. Nee. Nee. Nee. Dit is ons huis. Ze mag blij zijn dat ze hier al zo lang –

MERIJN. Zij heeft geen huis.

IMKE. Iedereen heeft... Iedereen heeft iets in elk geval. Iedereen heeft in elk geval iets wat meer thuis is dan een matje bij wat burens, die het ook al moeilijk genoeg hebben, en wiens zenuwen –

NAZANIN. Ik ga al.

IMKE. Graag.

MERIJN. Nee.

NAZANIN. Dank jullie wel.

MERIJN. Nee.

IMKE. Ga.

MERIJN. Blijf hier.

IMKE: Ga.

MERIJN. Ik zeg blijf hier.

NAZANIN. Ik blijf.

MERIJN. Goed zo.

NAZANIN. Wij blijven.

MERIJN. Goed zo.

NAZANIN. Wat doen we nou met het water?

MERIJN. Zat er echt niks meer in?

IMKE. Nee. Niet veel.

MERIJN. Hoeveel dan?

IMKE. Niet voor lang.

MERIJN. Dan moet iemand water gaan zoeken.

NAZANIN. Waar?

IMKE. Buiten.

NAZANIN. Ik stem voor haar.

IMKE. Ik stem voor haar.

MERIJN. Ik ga wel.

NAZANIN. Wat?

IMKE. Nee.

NAZANIN. Merijn.

IMKE. Ik ga wel.

NAZANIN. Maar het is buiten.

MERIJN. Nou en?

IMKE. Ik vind dit geen goed idee.

NAZANIN. Nee.

IMKE. Het is te gevaarlijk.

MERIJN. Jij hebt het de vorige keer toch gedaan?

IMKE. Ja, maar –

MERIJN. En alle keren daarvoor. En je hebt die bananen gevonden.

IMKE. Ja, maar –

MERIJN. Waarom zou ik dat niet kunnen?

NAZANIN. Je bent...

MERIJN. Nou?

NAZANIN. Je bent er nog niet klaar voor.

IMKE. Je bent gewoon nog niet helemaal de oude.

MERIJN. Ik kan het wel.

NAZANIN. Ik denk echt –

IMKE. Nee.

MERIJN. Ik kan dit.

IMKE. We hebben het er nog over.

MERIJN. Nee.

IMKE. Wel.

MERIJN. En wat dan nu?

IMKE. Tot die tijd doen we rustig aan.

NAZANIN. Met het water.

IMKE. We hebben het er nog over.

Scène 5

MERIJN. Dag. Dag. Dag allemaal. Ahem. Goed. Drones. Niemand heeft het over drones. Drones zijn van die speelgoeddingen die je kinderen de boom in vliegen. Of waar papa de tetten van de buurvrouw mee bespiedt. Wij gebruiken UAV's – Unmanned Aerial Vehicle, oftewel: onbemand luchtvoertuig.

Ik ben trouwens ontzettend blij dat ik gevraagd ben om hier met jullie over UAV's te praten. Zeker ook vanwege alle, mag ik zeggen, toch wel heel eenzijdige berichtgeving in de media over dit onderwerp. Dat vergeten we tegenwoordig nog weleens, dat elk verhaal twee kanten heeft, en ik ben hier om de andere kant van dit verhaal te belichten. En dat doe ik dus, zoals gezegd, echt heel erg graag.

Goed. Even in het algemeen. Hoe gaan we te werk? De meeste regeringen gebruiken de MQ1-PREDATOR, voorheen de RQ1, totdat deze naam moest komen te vervallen omdat de R van Reconnaissance niet meer de juiste codering voor een vliegtuig was dat ook met raketten uitgerust kon worden, en de MQ9-REAPER, ook wel de PREDATOR B genoemd, die langere afstanden kan overbruggen. En hier hebben we er dus één. Kijk eens. Wat een beauty. Elf meter lang. Twintig meter wingspan. Nèt geen vier meter hoog. Kaal gewicht is iets over de tweeduizend kilo. Maximaal draagvermogen bijna vijfduizend. Fuel capacity achttienhonderd liter. En met al dat gewicht, haalt zij een topsnelheid van 480 kilometer per uur, met een cruise speed van 313.

Beide modellen standaard uitgerust met tot wel vier AGM-114 Hellfire raketten tegelijk, wat staat voor HEL-icopter Launched Fire and Forget Missile, oorspronkelijk ontwikkeld dus voor helikopters, als antitankwapen, maar deze units zijn ook ongelofelijk geschikt voor targets die nog nooit van hun leven een tank hebben gezien. Fire-and-forget trouwens betekent dat u hem afschiet en verder niet meer hoeft bij te sturen, of het target moet verlichten of weet ik wat, maar dat u met een gerust hart achterover kunt leunen terwijl de raket zelf zijn weg zoekt. Fire and forget. Wat heb ik net ook alweer gedaan? BOEM! Oh ja, nou weet ik het weer.

Nee, maar eh... Alle gekheid op een stokje, dat is natuurlijk een hartstikke handige capaciteit voor een wapen. En, goed, oké. Kijk. Ik snap dat er mensen zijn die zeggen: al dat gepraat over wapens, daar word ik eigenlijk een beetje ongemakkelijk van. Ja, dat snap ik. Ja. Want we worden er niet dagelijks mee geconfronteerd, hè? We kunnen gewoon doen alsof het niet bestaat en onze neus ervoor ophalen. Het is net als met die anonieme roze lapjes in de supermarkt die ons niet meer aan de koe herinneren. Wij kunnen gewoon op straat zonder een wapen bij ons te dragen, omdat er bij ons op straat maar heel weinig mensen met kwade bedoelingen zijn en er daarvan ook maar weer heel weinig bewapend rondlopen. Maar als we uitzoomen, zeg maar, en de wereld op mondiaal niveau bekijken, dan zien we dat er toch veel te veel mensen met kwade bedoelingen én met wapens actief zijn. Ja. En wat doe je dan? Haal je die pacifistische neus van je dan nog steeds op voor zelfverdediging? Wat als het om je veiligheid gaat? Of om je vrijheid?

Kijk, en daar komen wij dus om de hoek kijken. Wij bieden u als overheid de mogelijkheid om uw burgers te beschermen, en het Onbemande Luchtvoertuig is misschien wel de meest effectieve optie om dit te doen, en zonder twijfel de meest

technologisch geavanceerde. Waarom? Omdat u als een regering effectief nul soldaten naar het conflictgebied hoeft te sturen. Totaal geen boots on the ground. Zero. En weet u waarom dat belangrijk is? Kijk, natuurlijk ook omdat we koste wat kost onze soldaten willen beschermen. Maar óók, en misschien wel in de eerste plaats, omdat niets het maatschappelijke draagvlak van een militaire missie zo snel ondermijnt als een paar slachtoffers aan de eigen kant.

In samenhang hiermee wil ik één laatste punt maken. En laat ik hier héél duidelijk in zijn. En ik zeg dit... Ik zeg dit ook als mens. Overheden hebben de absolute plicht om hun burgers te beschermen. En ziet u dit hier achter mij? Dit gigantische brok prachtige technologie? Over vijftig jaar zijn deze voor vrijwel elke natie en groepering betaalbaar. Desnoods als afdankertjes. Maar ze zullen overal zijn. Dat is waar deze ontwikkeling naartoe gaat. En ik kan u één ding verzekeren. Als het zover is. Wat zullen uw kiezers kwaad op u zijn, als u als regering niet op tijd bent ingestapt. Als we progressief durven te denken, als we durven te handelen, maken we de wereld een veiligere plek voor onze kinderen.

Scène 6

NAZANIN. Zullen we een spelletje doen?

IMKE. Nee.

NAZANIN. We kunnen toch een spelletje doen?

MERIJN. We hebben niet echt spelletjes.

NAZANIN. Tikkertje?

MERIJN. Dat zou wel kunnen.

IMKE. Ik ga hier niet... Ik ben toch geen... Dat doe je straks maar als ie d'r is. Ben je eenzaam of zo?

NAZANIN. Iets anders dan? Verstoppertje?

IMKE. Verstoppertje.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Nee.

NAZANIN. Waarom niet?

IMKE. Wat doen we nu dan?

NAZANIN. Wat?

IMKE. We verstoppen ons de hele tijd al.

NAZANIN. Oh.

IMKE. Voor hen. Voor alles. Ik word er gek van.

MERIJN. Ja.

IMKE. Dus.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Vergeef me als ik dat even niet als een spelletje zie.

NAZANIN. Nee. Nee. Nee. Je hebt gelijk. En Yahtzee?

MERIJN. We hebben geen dobbelstenen.

NAZANIN. Oh.

IMKE. We hebben geen spelletjes.

NAZANIN. Misschien kan het zonder?

IMKE. Zonder dobbelstenen?

NAZANIN. Ja. Jij noemt vijf getallen van één tot zes. Snel. Zonder na te denken. En dan vertel ik hoeveel punten je hebt.

MERIJN. Dat kan misschien wel.

IMKE. Dit gaat niet werken.

NAZANIN. Jawel! Doe nou mee. Ja? Vijf getallen, zes of lager. Nu!

IMKE. Eén twee drie vier vijf.

NAZANIN. Goeie worp!

MERIJN. Ik weet het niet.

IMKE. Waarom moeten we zo nodig een spelletje doen?

MERIJN. Dat is toch leuk?

NAZANIN. Ja.

IMKE. Ik vind er niks aan.

NAZANIN. Nee. Nee, dat merk ik.

IMKE. Dus.

NAZANIN. Ik voel me gewoon naar.

MERIJN. Ja?

NAZANIN. Zo hier. Zonder iets. Zonder iets te doen.

IMKE. Waarom?

NAZANIN. Dan ga ik denken. En ik wil niet denken.

MERIJN. Nee.

NAZANIN. Als ik ga denken voel ik me onveilig.

MERIJN. Ja?

NAZANIN. Hadden we maar een wapen.

IMKE. Hoezo?

MERIJN. Nee.

NAZANIN. Ik zou me veilig voelen.

MERIJN. Dat is toch niet nodig?

IMKE. Het is veilig.

NAZANIN. Het is niet veilig.

IMKE. Waar?

NAZANIN. Overal.

MERIJN. Hier toch wel?

NAZANIN. Ja?

MERIJN. Wij zijn toch veilig?

IMKE. Ben je bang voor ons?

MERIJN. Waarom zou ze?

NAZANIN. Ja. Nee.

IMKE. Ja. Nee. Jezus.

NAZANIN. Wat als er wat gebeurt?

MERIJN. Wat kan er gebeuren?

IMKE. We zitten binnen.

NAZANIN. Er kan toch wat gebeuren?

MERIJN. Niet zolang we binnen zitten.

NAZANIN. Nee.

IMKE. Nou dan?

NAZANIN. Maar hoelang kunnen we hier blijven?

MERIJN. Voorlopig.

NAZANIN. Ik voel me niet veilig.

IMKE. Wat dan?

NAZANIN. Je kan de dingen niet voorspellen.

IMKE. Nee.

MERIJN. Welke dingen?

NAZANIN. Nou. Bijvoorbeeld. Toen ik hier kwam.

IMKE. Ja?

NAZANIN. Toen wist ik niet of jullie me binnen zouden laten.

IMKE. Hoezo?

MERIJN. Natuurlijk wel.

NAZANIN. Ja?

MERIJN. Ja.

IMKE. Ja. Ja, natuurlijk.

NAZANIN. Maar dat wist ik toch niet?

MERIJN. Maar je kon er toch op vertrouwen?

NAZANIN. Ja?

IMKE. Ja?

MERIJN. Ja.

NAZANIN. En ik wist niet wie hier zou zijn.

MERIJN. Wij zijn er toch?

NAZANIN. Maar wie nog meer?

MERIJN. Er is toch niemand?

NAZANIN. Nee.

IMKE. Ik geloof je niet.

NAZANIN. Wat?

IMKE. Het zou jou wel handig uitkomen.

MERIJN. Imke?

IMKE. Een wapen.

NAZANIN. Wat?

MERIJN. Er is geen wapen.

NAZANIN. Nee.

MERIJN. En er komt geen wapen.

IMKE. Nee, er komt zeker geen wapen.

NAZANIN. Waarom niet?

IMKE. Dat is... Dat zou...

NAZANIN. Ja?

IMKE. Dat is te veel macht voor één persoon.

NAZANIN. Wat bedoel jij daarmee?

IMKE. Precies wat ik zeg.

NAZANIN. Precies wat je zegt.

IMKE. Niet meer.

NAZANIN. Maar ook niet minder, zeker?

MERIJN. Er komt geen wapen.

NAZANIN. Waarom niet?

MERIJN. Wat denk je dat er zou gebeuren? Als ze jou met een wapen zouden zien? Met hun camera's.

IMKE. Ja.

MERIJN. Jij gaat naar iemand toe. Die wapens heeft.

NAZANIN. Die een wapen heeft.

MERIJN. Die een wapen heeft.

NAZANIN. Ja.

MERIJN. Die ken jij.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Hoezo ken jij die eigenlijk?

MERIJN. Die kennen zij dus ook.

NAZANIN. Dus?

MERIJN. Je bent dood voordat je terug bent.

NAZANIN. Of ik kom veilig thuis.

MERIJN. Of je komt thuis en we zijn allemaal dood. Ze zien alles.

NAZANIN. Ze zien niet alles.

MERIJN. We moeten ervan uitgaan dat ze alles zien.

IMKE. En trouwens –

NAZANIN. Wat?

IMKE. Hoezo ken jij iemand met een wapen?

NAZANIN. Gewoon.

MERIJN. Moeten wij ons zorgen maken?

NAZANIN. Nee. Nee. Natuurlijk niet.

IMKE. Wie ken jij allemaal?

MERIJN. Gaan ze ons nu volgen? Heb jij ze naar ons geleid?

NAZANIN. Nee. Nee. Niets. Laat maar.

IMKE. Wie ken jij allemaal?

NAZANIN. Ik ken niemand, oké.

IMKE. Behalve die met het wapen.

NAZANIN. Ja. Behalve die. Ik ken niemand. En ik heb niemand. Daarom ben ik dus hier.

IMKE. Nu voel ik me onveilig.

MERIJN. Ik ook.

Scène 7

IMKE. Nou, we hebben niet alles.

NAZANIN. Nee.

IMKE. Maar toch wel veel. We hebben, eh... Nou ja, dit is niet echt een bedje, maar het is wel helemaal op babyformaat dus ik dacht als we nou die zachte doeken...

Stilte.

Kun jij die zachte doeken even aangeven? Dank je wel. Kijk, dat ziet er zo toch meteen een stuk schattiger uit. Ik denk ook wel dat het zacht genoeg is. Wat denk jij? Denk jij dat het zacht genoeg is?

Stilte.

Ik denk het wel. En dan zo'n kussentje en dan gaat het helemaal goed komen.

NAZANIN. Ja.

IMKE. En we hebben natuurlijk niet echt een kinderkamer, maar ik vond dit best een gezellig plekje en we kunnen hem in ieder geval goed in de gaten houden.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Nou, en ik heb dus een lampje gevonden en dan lijkt het ook alweer wat meer een kinderkamer en als je hem 's avonds moet verschonen of voeden dan heb je je eigen lampje en dat is toch fijn. Dan worden wij ook niet wakker en zo en –

NAZANIN. Ik denk wel dat je wakker wordt.

IMKE. Wat?

NAZANIN. Ik denk wel dat je wakker wordt van een krijsende baby in dezelfde kamer. Ze maken namelijk best veel geluid. Dat is evolutie. Ze kunnen zelf nog niks. Ze moeten overal hulp bij hebben. Dus heeft de natuur er een sirene in gebouwd.

IMKE. Ja. Ja, natuurlijk. Nou ja, en ik heb dus ook twee broodtrommels gevonden.

NAZANIN. Broodtrommels.

IMKE. Ja.

NAZANIN. Wat moet een baby nou met broodtrommels?

IMKE. Er staan leuke plaatjes op. Kijk. Een meisjesbroodtrommel en een jongensbroodtrommel. Ze waren van Merijn en mij.

NAZANIN. Merijn.

IMKE. Ja. Nee. Niks. Ik heb niks gezegd.

NAZANIN. Oké.

IMKE. Ja.

NAZANIN. Oké.

IMKE. Maar dan zet ik die broodtrommels hier dus neer.

NAZANIN. Alleen de jongensbroodtrommel.

IMKE. Niet die van mij?

NAZANIN. Het is toch een jongetje?

IMKE. Maar die van mij is zo lief. Ik zet hem er gewoon bij.

NAZANIN. Prima.

Stilte.

Ik dacht dat jij niks met kinderen had.

IMKE. Nee. Nee, dat klopt ook.

NAZANIN. Dus vanwaar dit?

IMKE. Wat?

NAZANIN. Dit plotselinge vertoon van moederliefde?

IMKE. Nou, ik dacht gewoon...

NAZANIN. Wat dacht je?

IMKE. Ik dacht dat jij het wel fijn zou vinden.

Stilte.

Maar dus niet. Nee. Oké. Misschien is dit het verkeerde moment, maar ik dacht gewoon van – Maar het interesseert je niet.

NAZANIN. Dat zeg ik niet.

IMKE. Dat hoeft ook niet. Het interesseert je geen klap waar je kindje komt te liggen.

NAZANIN. Nee. Inderdaad. Jij snapt het.

IMKE. Zie je wel.

NAZANIN. Je hebt het helemaal uitgevogeld. Jij kijkt recht door me heen.

IMKE. Wat zeg je nou eigenlijk?

NAZANIN. Ik zeg heel weinig.

IMKE. Wat?

NAZANIN. Ik ben er nu liever niet mee bezig.

IMKE. Waarom?

NAZANIN. Ik heb geen zin om hier nu mee bezig te zijn.

IMKE. Maar het gaat om je kind.

Stilte.

Nu niet of nooit niet?

NAZANIN. Wat?

IMKE. Wil je er nu niet mee bezig zijn of nooit niet?

NAZANIN. Dat weet ik niet.

IMKE. Want ooit... Nou ja, best wel heel snel al... Moet je er wel mee bezig zijn, zeg maar.
Want dan is hij er al.

NAZANIN. Wat zeg je me nou?

IMKE. Hè?

NAZANIN. Nee, vertel me meer. Dit is volstrekt nieuwe informatie voor me.

IMKE. Doe niet zo vervelend.

NAZANIN. Dat kistje.

IMKE. Ja.

NAZANIN. Babyformaat, zei je.

IMKE. Dat klopt toch?

NAZANIN. Dan zie ik hem daar dus liggen. Helemaal af. Zelf helemaal op babyformaat.
Hier. In dit huis. Met alles hier. En met ons.

IMKE. Ja.

NAZANIN. En daar wil ik dus even niet aan denken.

IMKE. Nee.

Stilte.

NAZANIN. En hij heeft dus helemaal niets gezegd? Merijn?

IMKE. Niet tegen mij.

NAZANIN. En hij is gegaan.

IMKE. Ik denk het.

NAZANIN. Water zoeken.

IMKE. Ik denk het.

NAZANIN. Nou dat is dan mooi kut.

IMKE. Iemand moest toch water halen.

NAZANIN. Ja.

IMKE. En hij wilde dat blijkbaar heel graag.

NAZANIN. Ja. Hij is er blijkbaar middenin de nacht voor opgestaan. Heel zachtjes. Attente man.

IMKE. Wat is jouw probleem?

NAZANIN. Raad eens?

IMKE. Ja, als jij niet al het water had opgeslobberd als een drachtige kameel –

NAZANIN. We hebben het er nog over.

IMKE. Wat?

NAZANIN. Dat is wat je zei. We hebben het er nog over. En? Hebben jullie het er nog over gehad?

IMKE. Nee.

NAZANIN. En nou is hij weg.

IMKE. Het kwam er niet van.

NAZANIN. We hebben ook zoveel te doen hier.

IMKE. We hadden nog weken door gekund met die ton.

NAZANIN. Dat was nooit gelukt.

IMKE. Als jij niet –

NAZANIN. En hem in mijn buik laten verschrompelen? Zonder water? Nu snap ik het. Jij hoopt stiekem dat hij doodgaat, zeker? Weer een dorstige mond erbij?

IMKE. Ik ben hier toch? Ik sta hier toch met die godverdomde kinderspullen in mijn handen?

NAZANIN. Ja.

IMKE. We hebben toch alles met je gedeeld?

NAZANIN. Niet van harte.

IMKE. Nou en? Moet het ook nog met een glimlach? Er valt hier verdomd weinig te glimlachen, toch?

BEIDEN *zwijgen*.

NAZANIN. Denk je dat Merijn het gaat redden?

IMKE. Ja.

NAZANIN. Echt?

IMKE. Zo is hij wel. Hij ligt misschien de halve tijd met zijn trauma's in een greppel. Te hyperventileren. Maar hij komt terug.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Hij komt terug.

NAZANIN. Hij komt terug.

Scène 8

NAZANIN. Goed. Ik had het over Perseus. Want één vorm van onoverwinnelijkheid die zelfs Ovidius niet kon voorspellen, was dat de zogenaamde held van het verhaal er tweeduizend jaar later een mechanische Pegasus op uit zou sturen, om zelf lekker in een pilootstoel voor een scherm in een luchtmachtbasis in Nevada te blijven zitten. Zie hier de situatie waarin de dronepiloot, maar bijgevolg natuurlijk eigenlijk de natie die hij vertegenwoordigt, totaal onoverwinnelijk is. Ze hoeven niet eens meer op het slagveld te verschijnen. Er is absoluut geen kans dat hen iets overkomt. Het is een onoverwinnelijkheid, op basis van onschendbaarheid, op basis van afwezigheid. En wat we hier zien, is niets minder dan een paradigkawisseling. Een totaal herdefiniëren van termen als 'strijd' en 'oorlog' en 'antiterrorisme', vanwege het feit dat op dit moment de machtigste partij daadwerkelijke onoverwinnelijkheid heeft verworven.

Sinds dat moment liggen de verhoudingen tussen strijdende partijen namelijk onherroepelijk scheef: de machtige partij is de jager, de onmachtige de prooi geworden. Mochten jullie deze vergelijking overtrokken vinden, dan mag ik jullie eraan herinneren dat het verschil tussen prooi en roofdier in de natuur ook uitsluitend berust op een onoverbrugbaar verschil in vermogens. Was de muis reusachtig geweest met scherpe tanden, dan had hij op katten gejaagd. Een kat die een hond pijn doet, zou nog oorlog genoemd kunnen worden. Een kat die een muis pijn doet is jacht. En dat onoverbrugbare verschil, die absolute en oneerlijke overmacht, is precies wat we bij hedendaagse oorlogsvoering zien.

De instrumenten waarmee veronderstelde terroristen geëxecuteerd worden – want laten we niet doen alsof de officiële term 'eliminieren' iets anders is dan een eufemisme voor standrechtelijke executie zonder proces – zijn dezelfde instrumenten waarmee potentiële terroristen op worden gespoord. Met als gevolg dat het voor de prooi volstrekt onzeker is of men op enig moment bekeken dan wel vernietigd gaat worden. Misschien denken sommigen onder jullie: Maar als je niks gedaan hebt, heb je toch niks te vrezen?

Ten eerste: als je zo onkritisch denkt, ben je misschien nog niet klaar voor deze universitaire opleiding, en ten tweede: onze mechanische Pegasus vliegt over een

gebied, ontvangt radiogolven in zijn oren en visuele informatie van de grond. In zijn elektronische brein wordt dit alles gearhiveerd en bekende patronen worden eruit gelicht: zogenoemde *patterns-of-life* van zijn prooien. Met wie spreek je regelmatig telefonisch? Was je laatst bij een openbare samenscholing? Heb je recentelijk een jerrycan benzine aangeschaft? Zulke overwegingen kunnen tot executie leiden – en doen dat veelvuldig. Onder het motto: we hebben geen idee hoe deze persoon heet, maar hij heeft een verdacht *pattern-of-life*, dus knallen met die hap. Dit zijn de zogenoemde *signature strikes*, waar je weleens over hoort in de media.

Ik merk aan de droogte van mijn verhemelte dat het zo onderhand weer tijd begint te worden voor koffie, maar ik wil jullie er tenslotte op wijzen dat dit paradigma van de jacht, dat ik aan jullie wil voorleggen nog één vreeswekkende consequentie heeft. Nu is mensenjacht an sich geen nieuwe situatie, noch per se sinister; de term *manhunt*, in goed Nederlands klopjacht, is ook alweer onpeilbaar oud, maar het verschil is dat men voorheen wist op welk specifiek verdacht en gevlucht individu gejaagd moest worden en nu niet meer. Wij zijn verwickeld in een wereldwijde oorlog tegen het terrorisme, en in theorie zouden gevaarlijke elementen overal de kop op kunnen steken. Dat macht corrupteert blijkt uit de totale achtervolgingswaan waarmee mogendheden op basis van halve informatie potentiële verdachten opsporen en zonder enig proces executeren. En paranoia is bij uitstek een waan die door kan groeien tot zij alles consumeert; zeker naarmate de technologie van de drone voor meer landen en organisaties beschikbaar wordt. We zien nu al dat drones opereren op plekken die officieel nooit tot oorlogsgebied zijn verklaard en waar dus geen leger een stap zou kunnen zetten. Als we deze grenzen nog verder laten vervagen, ligt het in de lijn der verwachtingen dat de wereld één groot jachtterrein zal worden, waarin elke mens een prooi is voor die zacht zoemende Pegasus die eeuwig en onzichtbaar patrouilleert. Ik stel voor dat jullie jongelui de rest van je leven waakzaam blijven. Net zo waakzaam als er naar jullie gekeken zal worden.

Scène 9

IMKE. Vroeger, als ik bang was... voor onweer of zo... of voor monsters, dan maakte mijn vader een tent. Dan hing hij de waslijn door de kamer. En daar ging dan een laken overheen. En daar zaten we dan onder. Met een zaklamp. En chips. Dan voelde ik me heel veilig.

BEIDEN *zwijgen*.

Misschien kun je met hem later ook een keer zo'n tent bouwen.

BEIDEN *zwijgen*.

Hij komt vast snel.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Heel snel.

NAZANIN. Ja.

IMKE. Hey.

NAZANIN. Au.

IMKE. Dit is het.

NAZANIN. Ik weet het niet.

IMKE. Je bent er klaar voor.

NAZANIN. Nee.

IMKE. Jawel.

NAZANIN. Au au au au au.

IMKE. Kun je achterover leunen?

NAZANIN. Au au au au, nee.

IMKE. Kun je op je zij gaan liggen?

NAZANIN. Nee.

IMKE. Wacht, ik kom aan jouw kant.

NAZANIN. Au.

IMKE. En nu iets achterover.

NAZANIN *schreeuwt het uit.*

Wacht... Nee... Ik kom weer aan de andere kant.

IMKE. Je doet het heel goed.

NAZANIN. Nee!

IMKE. Je doet het fantastisch.

NAZANIN. Het gaat niet.

IMKE. Het gaat wel.

NAZANIN. Nee!

IMKE. Kom maar.

NAZANIN. Kun jij naar mijn buik kijken?

IMKE. Natuurlijk, schat.

IMKE doet het shirt van NAZANIN omhoog. NAZANIN schreeuwt het uit. IMKE zwijgt.

NAZANIN. Hoe ziet het eruit?

IMKE zwijgt.

Hoe ziet het eruit?

IMKE zwijgt.

HOE ZIET HET ER GODVERDOMME UIT?

IMKE. We hebben hulp nodig.

NAZANIN. Wat?

IMKE. We moeten je verplaatsen.

NAZANIN. Au au au, nee! Alsjeblieft niet.

IMKE. Heb je het koud?

NAZANIN. Ik kan niet verplaatsen.

IMKE. We moeten naar buiten.

NAZANIN. Wat? Nee.

IMKE. We moeten wel. We moeten een auto vinden.

NAZANIN. We moeten op Merijn wachten.

IMKE. Dat kan niet.

NAZANIN. Ik wil niet weg.

IMKE. Je hebt een dokter nodig.

NAZANIN. Wat dan?

IMKE. Je buik. Hij is helemaal grijs.

NAZANIN. Wat?

IMKE. Grijs. Hij staat helemaal strak.

NAZANIN. Nee. Dit kan niet.

IMKE. Kun je lopen?

NAZANIN. Dit kan niet gebeuren.

IMKE. Ik help je overeind. Steun op mij.

Met een schreeuw komt NAZANIN overeind.

Heel goed. Je doet het fantastisch. We gaan daarheen. Buiten.

NAZANIN. Ik wil niet. Het is niet veilig.

IMKE. Het is veilig.

NAZANIN. De wegen zijn niet veilig.

IMKE. Het is het veiligste. Het veiligste dat we hebben.

NAZANIN. Ik wou dat we een wapen hadden.

IMKE. Wij hebben geen wapens nodig, Nazanin. Wij hebben moed... Gaat het zo? Kan je lopen? Kom, dan gaan we iemand met een auto zoeken.

NAZANIN. En als we die vinden?

IMKE. Dan brengt die je naar een dokter. Alles komt goed.

NAZANIN. En jij? Ga jij dan mee?

Stilte.

IMKE. Natuurlijk. Vanzelfsprekend.

BEIDEN *af.*

Scène 10

Het huis is verlaten. MERIJN komt binnen. Doodop. Hij kan amper staan. In zijn hand een jerrycan met een bodempje water.

MERIJN. Imke? Nazanin? Imke? Nazanin? Nazanin?

Hij luistert.

Imke?

MERIJN *twijfelt wat hij moet doen. Uiteindelijk gaat hij ergens zitten. Hij wacht. Het geluid van een drone zwelt aan. MERIJN blijft rustig zitten.*

Scène 11

IMKE. De auto gaat langzamer rijden.

NAZANIN. Hij gaat naar de kant.

IMKE. Krijg nou tieten. Hij stopt.

NAZANIN. Wat? Waarom stappen die twee uit? Er is hier niks.

MERIJN. De chauffeur blijft in de auto.

IMKE. Er gaat er één op de grond liggen.

NAZANIN. Is die gewond? Hebben we wat gemist?

IMKE. Heeft wel pijn in elk geval. Jezus.

Stilte.

Wat doen we nu?

MERIJN. Die ene blijft op de grond liggen. Ze schreeuwen tegen elkaar. De chauffeur stapt nu ook uit... Dit zint me absoluut niet.

Stilte.

NAZANIN. Ik kan niet met zekerheid een wapen identificeren...

MERIJN. Maar?

NAZANIN. Dat wil niks zeggen. Ze verstoppen ze vaak. Onder hun kleren. Die die daar ligt misschien. Ligt het nou aan mij of... Dat is wel een verdacht dikke pens. Ze hebben hier al maanden niks te vreten.

MERIJN. Ik vertrouw dit niet.

IMKE. Die andere loopt nu weg... Handen omhoog. Knielt. Geeft die zich nou over?

NAZANIN. Is die aan het bidden?

IMKE. Dat zou kunnen.

NAZANIN. Voor de goede afloop zeker.

IMKE. De chauffeur staat nog steeds bij de auto. De afloop waarvan?

MERIJN. Niks fraais in elk geval. Zijn er helikopters in de omgeving?

Stilte.

Geen helikopters. Dan zijn wij aan de beurt.

IMKE. Nee. Dit is een vergissing.

MERIJN. Maak klaar om te vuren.

IMKE. Ik voel me op dit punt niet comfortabel om hen te –

MERIJN. Piloot.

IMKE. Ja?

MERIJN. Bek dicht.

NAZANIN. Kijk dan uit je doppen, man! Hier is iets gaande. Die op de grond ligt al de hele tijd te schreeuwen van de pijn.

MERIJN. Die is geraakt door iets.

NAZANIN. Ze moeten wel wapens hebben.

IMKE. Ja?

MERIJN. Klaar om te vuren?

NAZANIN. Klaar.

MERIJN. Hebben we permissie?

IMKE. Nee...

MERIJN. We hebben permissie. HELLFIRE in vijf... vier... drie... twee –

NAZANIN. Wacht.

Stilte.

IMKE. Ze komen overeind. Zo, dat gaat moeizaam.

NAZANIN. Ze stappen weer in.

IMKE. Fucking hell.

NAZANIN. Vals alarm?

MERIJN. Dat weten we niet. Volg die wagen.

IMKE. Ja.

NAZANIN. We volgen de verdachten langs de 4-48.

MERIJN. Die zijn iets van plan. Iets kwalijks.

NAZANIN. Dat ruik je vanaf hier.

MERIJN. We houden ze in de gaten.

Einde.